บทที่ 3
ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเกี่ยวกับ “**ความสัมพันธ์ระหว่างกลไกการกำกับดูแลกิจการ และตัวชี้วัดการทำกำไรของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ**” ในบทนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 รูปแบบการวิจัย

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.3 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.5 ข้อมูลและการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 รูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงประจักษ์ (Empirical Research) โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data Analysis) ประกอบด้วย รายงานประจำปี แบบแสดงข้อมูลประจำปี (แบบ 56-1) ในการวิจัย ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายคือบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์เอ็ม เอ ไอ จำนวน 60 บริษัท (เป็นจำนวนบริษัทที่มีรายชื่อการจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์เอ็ม เอ ไอ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2552) โดยทำการเปรียบเทียบข้อมูลของบริษัทตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 ถึงปี พ.ศ. 2554

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาคือ บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์เอ็ม เอ ไอ ที่จดทะเบียนในปี พ.ศ. 2552 จำนวน 60 บริษัท ซึ่งบริษัทเหล่านี้ได้ดำเนินงานต่อเนื่องมาถึงปี 2554

3.3 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาข้อมูลเอกสาร (Document Research) โดยศึกษารวบรวมข้อมูลจากเอกสารต่างๆทั้งที่เป็นทฤษฎี แนวคิด และผลงานที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลกิจการและตัวชี้วัดความสามารถในการทำกำไร

2. การวิจัยเชิงประจักษ์ (Empirical Research) ใช้โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ประกอบด้วย รายงานประจำปี แบบแสดงข้อมูลประจำปี (แบบ 56-1) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 ถึงปี พ.ศ. 2554 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเวบไซด์ของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และฐานข้อมูล SETSMART

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ประกอบด้วยรายงานประจำปี งบการเงิน แบบแสดงข้อมูลประจำปี (แบบ 56-1) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 ถึงปี พ.ศ. 2554 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเวบไซด์ของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และฐานข้อมูล SETSMART

3.5 ข้อมูลและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ประกอบด้วยรายงานประจำปี งบการเงิน แบบแสดงข้อมูลประจำปี (แบบ 56-1) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 ถึงปี พ.ศ. 2554 โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเวบไซด์ของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยสำหรับบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ และฐานข้อมูล SETSMART จำนวน 60 บริษัท ซึ่งเป็นจำนวนบริษัทจดทะเบียนในปี 2552

ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ 10 ตัวแปร ได้แก่

ตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปร ประกอบด้วย

1. จำนวนครั้งการประชุมคณะกรรรมการบริษัท

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (2549) ระบุใน การกำกับดูแลกิจการหมวด 5 เรื่องความรับผิดชอบของคณะกรรมการไว้ว่า จำนวนครั้งของการประชุมคณะกรรมการควรพิจารณาให้เหมาะสมกับภาระหน้าที่และความรับผิดชอบของคณะกรรมการและลักษณะการดำเนินธุรกิจของบริษัท

สุภางค์ ลือกิตินันท์ (2551) ผลการศึกษาพบว่า จำนวนครั้งการประชุมคณะกรรมการบริษัท ไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐศาสตร์ของกิจการอย่างมีนัยสำคัญ

2. จำนวนของกรรมการอิสระ หมายถึง กรรมการที่ไม่มีตำแหน่งใด ๆ ที่มีอำนาจในการตัดสินใจหรือมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงาน

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (2549) ระบุใน การกำกับดูแลกิจการหมวด 5 เรื่อง ความรับผิดชอบของคณะกรรมการไว้ว่า คณะกรรมการควรกำหนดจำนวนกรรมการที่ควรจะมีและองค์ประกอบที่ควรจะเป็นของคณะกรรมการด้วยความเห็นชอบจากที่ประชุมผู้ถือหุ้น คณะกรรมการควรประกอบด้วยกรรมการอิสระอย่างน้อย 1 ใน 3 ของกรรมการทั้งคณะแต่ต้องไม่น้อยกว่า 3 คน

วัลภา ฐิตเมธากุล (2553) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนกรรมการอิสระ มีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญ

ธารทิพย์ ศรีวิสุทธิ์(2550) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนกรรมการอิสระไม่มีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุภางค์ ลือกิตินันท์ (2551) ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นอิสระของคณะกรรมการบริษัท ไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐศาสตร์ของกิจการอย่างมีนัยสำคัญ

ธาริณี จงมุทิตา (2550) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนกรรมการอิสระ มีความสัมพันธ์กับการเปิดเผยการปฏิบัติตามหลักการกำกับดูแลกิจการที่ดี

อัญญา ขันธวิทย์และคณะ (2552) ผลการศึกษาพบว่า คณะกรรมการควรประกอบด้วยคณะกรรมการที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจอย่างเพียงพอ รวมทั้งมีองค์ประกอบของคณะกรรมการที่สร้างกลไกการถ่วงดุลอำนาจภายในได้อย่างเหมาะสม คือ การจัดให้มีกรรมการอิสระ ซึ่งหมายถึง กรรมการที่มิได้เป็นผู้บริหาร (Non-Executive Director) ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารงานประจำ และไม่เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ในบริษัท โดยกรรมการอิสระทุกคนควรพร้อมที่จะใช้ดุลยพินิจของตนอย่างเป็นอิสระ

อัศนัย ธุรวติกุล (2552) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนของกรรมการที่ไม่เป็นผู้บริหาร ไม่มีนัยสำคัญต่อโครงสร้างเงินทุนของบริษัท

Hutchison and Gul (2004) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนของกรรมการอิสระสามารถลดความสัมพันธ์ในทางลบระหว่างกลุ่มของโอกาสในการลงทุนกับผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญ

Bolton (2006) ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นอิสระของกรรมการ และการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารมีความสัมพันธ์ทางลบกับการกำกับดูแลกิจการที่ดี

Haniffa and Hudiab (2006) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนของกรรมการที่ไม่เป็นผู้บริหารไม่มีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงาน

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่าจำนวนกรรมการอิสระเป็นตัวแปรที่มีความน่าสนใจในการศึกษาว่ามีความสัมพันธ์หรือไม่กับผลการดำเนินงานของกิจการ และจำนวนกรรมการอิสระของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยหรือไม่

3. สัดส่วนการถือหุ้นของกรรมการ หมายถึง จำนวนหุ้นที่ถือโดยกรรมการบริหารของบริษัทต่อจำนวนหุ้นสามัญที่ออกจำหน่ายทั้งหมดของบริษัท

วัลภา จิตเมธากุล (2553) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนการถือหุ้นของกรรมการที่มาจากฝ่ายบริหารมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญ

ธารทิพย์ ศรีวิสุทธิ์ (2550) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนการถือหุ้นของผู้บริหารไม่มีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประทศไทย (2549) กล่าวว่า ตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ (mai) มุ่งมั่นสรรหาและคัดเลือกบริษัทที่มีศักยภาพเข้าจดทะเบียนเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ลงทุน โดยบริษัทที่จะเข้าจดทะเบียนได้ต้องเป็นบริษัทที่มีประวัติการดำเนินงานมาพอสมควร โดยมีผลกำไรที่ผ่านมาชัดเจน พร้อมกระจายการถือหุ้นให้สาธารณชน

Hutchison and Gul (2004) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนการถือหุ้นของผู้บริหารสามารถลดความสัมพันธ์ในทางลบระหว่างกลุ่มของโอกาสในการลงทุนกับผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญ

Bolton (2006) ผลการศึกษาพบว่า การเปลี่ยนแปลงผู้บริหารของบริษัทที่มีผลการดำเนินงานที่ไม่ดีมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการถือครองหุ้นของคณะกรรมการ

Haniffa and Hudiab (2006) ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนจำนวนหุ้นที่ถือโดยกรรมการบริหารของบริษัทมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลการดำเนินงาน

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้นพบว่า ส่วนใหญ่สัดส่วนการถือหุ้นของกรรมการมีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงาน ดังนั้นน่าจะเป็นตัวแทนของตัวแปรกลไกการกำกับดูแลกิจการที่จะนำมาศึกษาความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงาน

4. การควบรวมตำแหน่งประธานกรรมการกับประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการ

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (2549) ระบุใน การกำกับดูแลกิจการหมวด 5 เรื่องความรับผิดชอบของคณะกรรมการไว้ว่า ประธานกรรมการและกรรมการผู้จัดการมีหน้าที่

ความรับผิดชอบต่างกัน คณะกรรมการควรกำหนดอำนาจหน้าที่ของประธานกรรมการและกรรมการผู้จัดการให้ชัดเจน และเพื่อไม่ให้คนใดคนหนึ่งมีอำนาจโดยไม่จำกัด ควรแยกบุคคลที่ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการออกจากบุคคลที่ดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ

ธาริณี จวงมุทิตา (2550) ผลการศึกษาพบว่า การรวมหรือแยกตำแหน่งระหว่างประธานกรรมการกับกรรมการผู้จัดการมีความสัมพันธ์กับการเปิดเผยการปฏิบัติตามหลักการกำกับดูแลกิจการที่ดี

สุภางค์ ลือกิตินันท์ (2551) ผลการศึกษาพบว่า ความเป็นอิสระด้านการบริหารของประธานกรรมการบริษัท ไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐศาสตร์ของกิจการอย่างมีนัยสำคัญ

อัศนัย ธุรวติกุล (2552) ผลการศึกษาพบว่า การควบรวมตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดกับประธานกรรมการในคนเดียวกัน ไม่มีนัยสำคัญต่อโครงสร้างเงินทุนของบริษัท

Haniffa and Hudiab (2006) ผลการศึกษาพบว่า การควบรวมตำแหน่งผู้จัดการใหญ่และประธานกรรมการในคนเดียวกันของบริษัทมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลการดำเนินงาน

Switzer and Tang (2009) ผลการศึกษาพบว่า บริษัทที่มีประธานกรรมการเป็นเจ้าของกิจการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการดำเนินงาน

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้นพบว่า ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกำหนดหลักเกณฑ์ว่า ควรแยกบุคคลที่ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการออกจากบุคคลที่ดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ และจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า การควบรวมตำแหน่งประธานกรรมการกับประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการมีความสัมพันธ์ และไม่สัมพันธ์กับผลการดำเนินงานทั้ง 2 กรณี จึงเป็นตัวแทนของตัวแปรกลไกการกำกับดูแลกิจการที่ควรนำมาศึกษาสำหรับตลาดหลักทรัพย์เอ็ม เอ ไอ

5. ค่าตอบแทนกรรมการ หมายถึง ค่าตอบแทนกรรมการในรูปเงินเดือน และค่าเบี้ยประชุมต่อปีที่เป็นตัวเงิน

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (2549) ระบุใน การกำกับดูแลกิจการหมวด 4 เรื่องการเปิดเผยข้อมูลและความโปร่งใสไว้ว่า คณะกรรมการควรเปิดเผยนโยบายการจ่ายค่าตอบแทนแก่กรรมการและผู้บริหารระดับสูงที่สะท้อนภาระหน้าที่และความรับผิดชอบของกรรมการแต่ละคน และหมวด 5 เรื่องความรับผิดชอบของคณะกรรมการไว้ว่า ค่าตอบแทนของกรรมการผู้จัดการและผู้บริหารระดับสูงควรเป็นไปตามหลักการและนโยบายที่คณะกรรมการกำหนดภายในกรอบที่ได้รับอนุมัติจากที่ประชุมผู้ถือหุ้น และเพื่อประโยชน์สูงสุดของบริษัท ระดับ

ค่าตอบแทนเป็นเงินเดือน โบนัส และผลตอบแทนจูงใจในระยะยาวควรสอดคล้องกับผลงานของบริษัทและผลการปฏิบัติงานของผู้บริหารแต่ละคน

ธารทิพย์ ศรีวิสุทธิ์(2550) ผลการศึกษาพบว่า ค่าตอบแทนของผู้บริหารมีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัศนัย ธุรวติกุล (2552) ผลการศึกษาพบว่า ค่าตอบแทนของฝ่ายบริหาร ไม่มีนัยสำคัญต่อโครงสร้างเงินทุนของบริษัท

Brown and Caylor (2004) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านค่าตอบแทนผู้บริหารและกรรมการมีความสัมพันธ์ต่อผลการดำเนินงานมากที่สุด

Hutchison and Gul (2004) ผลการศึกษาพบว่า การจ่ายค่าตอบแทนให้กับผู้บริหารสามารถลดความสัมพันธ์ในทางลบระหว่างกลุ่มของโอกาสในการลงทุนกับผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญ

McCongan (2001) ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาความขัดแย้งระหว่างตัวการและตัวแทนเกิดจากผู้บริหารคำนึงถึงประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ของผู้ถือหุ้น และปัญหาความขัดแย้งของการยอมรับความเสี่ยงจากการลงทุนของผู้บริหาร ผู้บริหารได้รับผลตอบแทนในอัตราคงที่จากเงินเดือน ดังนั้นผู้บริหารจึงมักลงทุนในโครงการที่มีความเสี่ยงต่ำ เนื่องจากผู้บริหารไม่ได้รับผลตอบแทนเพิ่มเติมมากขึ้น

Switzer and Tang (2009) ผลการศึกษาพบว่า บริษัทที่มีการจ่ายผลตอบแทนตามผลงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการดำเนินงาน

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้น พบว่า การกำหนดค่าตอบแทนที่เหมาะสมเป็นตัวแทนของตัวแปรกลไกการกำกับดูแลกิจการที่สามารถเก็บข้อมูลได้จากการเปิดเผยข้อมูลของบริษัทตามที่ตลาดหลักทรัพย์ ฯ กำหนด และจากการทบทวนวรรณกรรมส่วนใหญ่ค่าตอบแทนกรรรมการมีความสัมพันธ์ต่อผลการดำเนินงานของบริษัท

ตัวแปรควบคุม 3 ตัวแปร ประกอบด้วย

1. ขนาดของบริษัท หมายถึง จำนวนทุนจดทะเบียนที่ออกและชำระแล้ว

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (2555) กล่าวว่า ตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ เป็นแหล่งระดมทุนของธุรกิจที่มีศักยภาพขนาดกลางและเล็ก ซึ่งมีทุนชำระแล้วและส่วนของผู้ถือหุ้น (หลังกระจายหุ้นให้กับประชาชนแล้ว) ทุนชำระแล้วไม่น้อยกว่า 20 ล้านบาท ส่วนของผู้ถือหุ้นไม่น้อยกว่า 20 ล้านบาท โดยเน้นธุรกิจที่มีการเติบโตสูง และมีแนวโน้มการเติบโตดีในอนาคต

วัลภา ฐิตเมธากุล (2553) ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของขนาดของบริษัทมีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานของบริษัทอย่างมีนัยสำคัญซึ่งวัดจากอัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์รวม

สุชลธา บุพการะกุล (2551) ผลการศึกษาพบว่า ขนาดของกิจการมีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานที่วัดโดยอัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้นโดยมีความสัมพันธ์ในเชิงบวก

รุจิรา จันทรักษ์ (2551) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยขนาดของกิจการและอัตราการเติบโตส่งผลต่ออัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นในทิศทางเดียวกัน

ธารทิพย์ ศรีวิสุทธิ์ (2550) ผลการศึกษาพบว่า ขนาดของกิจการไม่มีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัศนัย ธุรวติกุล (2552) ผลการศึกษาพบว่า ขนาดของกิจการมีความสัมพันธ์กับโครงสร้างเงินทุนของบริษัทอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

Hutchison and Gul (2004) ผลการศึกษาพบว่า ขนาดของบริษัทมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการดำเนินงานของบริษัท

2. อายุบริษัท หมายถึง อายุของบริษัทนับตั้งแต่วันที่บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ จนถึงปีที่ทำการวิจัยตั้งแต่ปี 2552 – 2554

วัลภา ฐิตเมธากุล (2553) ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของอายุของบริษัทเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับการวัดผลการดำเนินงาน

สุชลธา บุพการะกุล (2551) ผลการศึกษาพบว่า อายุของบริษัท และประเภทอุตสาหกรรมไม่มีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงาน

3. ความเสี่ยงทางการเงิน หมายถึง อัตราส่วนของหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น

วัลภา ฐิตเมธากุล (2553) ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของความเสี่ยงทางการเงินเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับการวัดผลการดำเนินงาน

Hutchison and Gul (2004) ผลการศึกษาพบว่า ความเสี่ยงทางการเงินมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลการดำเนินงานของบริษัท

ตัวแปรตาม 2 ตัวแปร ประกอบด้วย

1. อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์รวม หมายถึง กำไรสุทธิก่อนหักดอกเบี้ยและภาษีต่อสินทรัพย์รวมถัวเฉลี่ย

ชีวนันท์ นิยมตรง (2550) ผลการศึกษาพบว่า กลไกการควบคุมเกี่ยวกับการกำกับดูแลกิจการ 8 ข้อ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลุ่มบริการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ ROA และ ROE เป็นตัววัดผลการดำเนินงาน

สุภานี นวกุล (2553) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยในการกำกับดูแลมีผลทางบวกต่อความสามารถในการแข่งขันกล่าวคือ บริษัทที่มีอันดับการกำกับดูแลกิจการที่สูงกว่ามีอัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์รวม อัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ส่วนแบ่งตลาดเฉพาะและส่วนแบ่งตลาดรวมที่สูงกว่าบริษัทที่มีอันดับการกำกับดูแลกิจการที่ต่ำ

พรีวรรณ เตชะพิชะญะ (2550) ผลการศึกษาพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างโครงสร้างการกำกับดูแลกิจการ และผลการดำเนินงาน (ROA) ของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรมในระดับนัยสำคัญที่ 0.05

2. อัตราส่วนราคาต่อกำไรขั้นต้น หมายถึง อัตราส่วนของราคาหุ้นสามัญในตลาดกับค่ากำไรต่อหุ้น

นฤกรณ์ อนันทศรี (2551) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยพื้นฐานประเมินการกำกับดูแลกิจการที่ดี (ด้านบทบาทของผู้มีส่วนได้เสีย) มีความสัมพันธ์กับอัตราส่วนราคาตลาดของหุ้นสามัญต่อกำไรสุทธิ (P/E Ratio) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสำคัญ 0.05

Gompers Ishii และ Metric (2003) ผลการศึกษาพบว่า บริษัทที่ให้ความสำคัญต่อการกำกับดูแลกิจการที่ดีสูง (สิทธิและความเท่าเทียมกันของผู้ถือหุ้น) จะมีอัตรากำไร มูลค่ากิจการ และอัตราการเติบโตของยอดขายสูง

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้นพบว่า ตัวชี้วัดความสามารถในการทำกำไรที่น่าสนใจศึกษาคือ อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์รวม และอัตราส่วนราคาต่อกำไรขั้นต้น เนื่องจากเป็นตัวแปรที่ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับกลไกการกำกับดูแลกิจการ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วจะทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังต่อไปนี้:-

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ ค่าเฉลี่ยของข้อมูล (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูล (Standard Deviation) ในการอธิบายกลไกการกำกับดูแลกิจการ

(ได้แก่ จำนวนครั้งของการประชุมคณะกรรมการบริษัท จำนวนของกรรมการอิสระ สัดส่วนการถือหุ้นของกรรมการบริหาร การควบรวมตำแหน่งประธานกรรมการกับประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการและค่าตอบแทนกรรมการ) กับตัวชี้วัดความสามารถในการทำกำไร (ได้แก่ อัตราผลตอบแทนต่อสินทรัพย์รวม อัตราส่วนราคาต่อกำไรต่อหุ้น และอัตราส่วนการจ่ายเงินปันผลต่อราคาตลาด)

2. ใช้จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการอธิบายขนาดของบริษัท อายุของบริษัท และความเสี่ยงทางการเงิน

3. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้การทดสอบค่าสัมประสิทธ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation Coefficient) และการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกลไกการกำกับดูแลกิจการกับตัวชี้วัดความสามารถในการทำกำไรของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ เอ็ม เอ ไอ

4. ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว สถิติทดสอบ F ทดสอบความแตกต่างของกลไกการกำกับดูแลกิจการของบริษัท และตัวชี้วัดความสามารถในการทำกำไรระหว่างขนาดบริษัท อายุของบริษัท และความเสี่ยงทางการเงิน

5. การทดสอบสมมติฐานเมื่อระดับนัยสำคัญที่ได้มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05